Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. gegužės 30 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Europos Sąjungos privilegijos ir imunitetai – Protokolas Nr. 7 – 1 straipsnis – Išankstinio Teisingumo Teismo leidimo būtinumas – Struktūriniai fondai – Europos Sąjungos finansinė parama – Išieškojimo iš nacionalinės institucijos turto procedūra, susijusi su šios paramos sumomis“

Byloje C-370/16

dėl *Tribunale di Novara* (Novaros teismas, Italija) 2016 m. sausio 21 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2016 m. liepos 4 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Bruno Dell’Acqua

prieš

Eurocom Srl,

Regione Lombardia,

dalyvaujant:

Renato Quattrocchi,

Antonella Pozzoli,

Loris Lucini,

Diego Chierici,

Nicoletta Malaraggia,

Elio Zonca,

Sonia Fusi,

Danilo Cattaneo,

Alberto Terraneo,

Luigi Luzzi,

* Proceso kalba: italų.

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas L. Bay Larsen (pranešėjas), teisėjai J. Malenovský, M. Safjan, D. Šváby ir M. Vilaras,

generalinė advokatė J. Kokott,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* F. Di Matteo,

– Europos Komisijos, atstovaujamos P. Arenas ir D. Nardi,

susipažinęs su 2017 m. liepos 26 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl Protokolo (Nr. 7) dėl Europos Sąjungos privilegijų ir imunitetų (OL C 83, 2010, p. 266; toliau – protokolas) 1 straipsnio paskutinio sakinio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas per priverstinio išieškojimo procedūrą, kurią Bruno Dell'Acqua inicijavo prieš *Eurocom Srl*, siekdamas išieškojimo iš trečiojo asmens, būtent *Regione Lombardia* (Lombardijos regionas, Italija), valdomo turto.

Teisinis pagrindas

Protokolas

3 Protokolo 1 straipsnio paskutiniame sakinyje nustatyta, kad „[b]e Teisingumo Teismo leidimo Sąjungos nuosavybei ir turtui negali būti taikomos jokios administracinės ar teisinės suvaržymo priemonės".

Reglamentas (EB) Nr. 1083/2006

4 2006 m. liepos 11 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1083/2006, nustatančio bendrąsias nuostatas dėl Europos regioninės plėtros fondo, Europos socialinio fondo ir Sanglaudos fondo bei panaikinančio Reglamentą (EB) Nr. 1260/1999 (OL L 210, 2006, p. 25), 1 straipsnyje numatyta, kad šiuo reglamentu nustatomos bendrosios taisyklės, reglamentuojančios, be kita ko, Europos regioninės plėtros fondo (ERPF) ir Europos socialinio fondo (ESF), toliau vadinamų struktūriniais fondais, veiklą.

5 Pagal šio reglamento 3 straipsnio 2 dalies a punktą „konvergencijos tikslas", kuriuo siekiama paspartinti mažiausiai išsivysčiusių valstybių narių ir regionų konvergenciją, yra struktūrinių fondų ir Sanglaudos fondo (toliau – fondai) prioritetas.

6 Minėto reglamento 9 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Fondai teikia paramą, kuri papildo nacionalinius veiksmus, įskaitant regioninio ir vietos lygių veiksmus, integruojant į juos Bendrijos prioritetus.“

7 Vadovaujantis Reglamento Nr. 1083/2006 11 straipsnio 1 dalimi, „[f]ondų tikslų siekiama Komisijai ir kiekvienai valstybei narei glaudžiai bendradarbiaujant (toliau – partnerystė)“.

8 Pagal minėto reglamento 14 straipsnio 1 dalį fondams skirtas Europos Sąjungos biudžetas įgyvendinamas valstybių narių ir Komisijos bendro valdymo sąlygomis.

9 Reglamento Nr. 1083/2006 32 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad kiekviena veiksmų programa apima laikotarpį nuo 2007 m. sausio 1 d. iki 2013 m. gruodžio 31 d. Pagal šio reglamento 32 straipsnio 2 dalį kiekvieną veiksmų programą rengia valstybė narė, vėliau, kaip nurodyta šio straipsnio 4 ir 5 dalyse, ją patvirtina Komisija.

10 Pagal minėto reglamento 37 straipsnio 1 dalies g punkto iii papunktį su konvergencijos ir regioninio konkurencingumo ir užimtumo tikslais susijusiose veiksmų programose pateikiama informacija apie kompetentingą įstaigą, kuri priima Komisijos ir įstaigos arba įstaigų, atsakingų už mokėjimų vykdymą paramos gavėjams, mokėjimus.

11 Pagal Reglamento Nr. 1083/2006 61 straipsnio a punktą veiksmų programą tvirtinanti institucija yra visų pirma atsakinga už patvirtintų išlaidų ataskaitų ir paraiškų dėl mokėjimo parengimą ir pateikimą Komisijai.

12 Minėto reglamento 70 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta:

„1. Valstybės narės yra atsakingos už veiksmų programų valdymą ir kontrolę, visų pirma įgyvendinant šias priemones:

<…>

b) užkertant kelią pažeidimams, juos nustatant ir ištaisant bei susigrąžinant neteisėtai sumokėtas sumas, tam tikrais atvejais su delspinigių palūkanomis [palūkanomis]. Jos apie tai praneša Komisijai ir nuolat informuoja Komisiją apie administracinio bei teisminio nagrinėjimo eigą.

2. Kai neįmanoma susigrąžinti paramos gavėjui neteisėtai išmokėtų sumų, valstybė narė atsako už prarastų sumų grąžinimą į bendrą Europos Sąjungos biudžetą, nustačius, kad nuostoliai buvo patirti dėl jos klaidos ar aplaidumo.“

13 Reglamento Nr. 1083/2006 76 straipsnio 1 ir 2 dalys suformuluotos taip:

„1. Komisija vykdo fondų paramos mokėjimus pagal biudžetinius asignavimus. Kiekvienas mokėjimas priskiriamas seniausiam atviram [dar neįvykdytam] atitinkamo fondo biudžetiniam įsipareigojimui.

2. Mokėjimai apima išankstinius, tarpinius ir galutinio likučio mokėjimus. Juos atlieka valstybės narės paskirta įstaiga.“

14 Šio reglamento 80 straipsnyje nustatyta:

„Valstybės narės įsitikina, kad už mokėjimus atsakingos įstaigos užtikrintų, jog paramos gavėjai kuo greičiau gautų visą valstybės finansinių įnašų sumą. Neatimamos ir neišskaičiuojamos jokios sumos, ir neimamas joks papildomas specialus mokestis ar kitas lygiavertis mokestis, kuris sumažintų šias paramos gavėjams skirtas sumas.“

15 Minėto reglamento 93 straipsnio 1 ir 3 dalyse numatyta:

„1. Komisija automatiškai panaikina tuos su veiksmų programa susijusius biudžetinius įsipareigojimus, pagal kuriuos nebuvo atlikti išankstinio finansavimo arba tarpiniai mokėjimai, arba pagal kuriuos pagal 86 straipsnį iki antrųjų po biudžetinio įsipareigojimo pagal programą metų gruodžio 31 d. nebuvo išsiųsta mokėjimo paraiška, išskyrus 2 dalyje minimą išimtį.

<…>

3. 2015 m. gruodžio 31 d. vis dar atviri [neįvykdyti] įsipareigojimai automatiškai panaikinami, jei Komisija iki 2017 m. kovo 31 d. pagal juos negavo priimtinos mokėjimo paraiškos."

16 Reglamento Nr. 1083/2006, iš dalies pakeisto 2010 m. birželio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 539/2010 (OL L 158, 2010, p. 1), 93 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Komisija automatiškai panaikina tą pagal antros pastraipos nuostatas apskaičiuotą su veiksmų programa susijusią biudžetinių įsipareigojimų dalį, kuri nebuvo panaudota išankstiniam finansavimui arba tarpiniams mokėjimams, arba už kurią pagal 86 straipsnį ne vėliau kaip antrųjų po biudžetinio įsipareigojimo pagal programą metų gruodžio 31 d. nebuvo išsiųsta mokėjimo paraiška, išskyrus 2 dalyje minimą išimtį.

Automatiško įsipareigojimų panaikinimo tikslu Komisija šių įsipareigojimų sumą apskaičiuoja taip: viena šeštoji metinių biudžetinių įsipareigojimų, kurie susiję su visa 2007 m. metinio finansavimo suma, sumos dalis pridedama prie kiekvienų 2008–2013 m. laikotarpio finansinių metų biudžetinių įsipareigojimų sumos."

Reglamentas (ES) Nr. 1303/2013

17 2013 m. gruodžio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1303/2013, kuriuo nustatomos Europos regioninės plėtros fondui, Europos socialiniam fondui, Sanglaudos fondui, Europos žemės ūkio fondui kaimo plėtrai ir Europos jūrų reikalų ir žuvininkystės fondui bendros nuostatos ir Europos regioninės plėtros fondui, Europos socialiniam fondui, Sanglaudos fondui ir Europos jūrų reikalų ir žuvininkystės fondui taikytinos bendrosios nuostatos ir panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1083/2006 (OL L 347, 2013, p. 320), 26 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„[ERPF, ESF, Sanglaudos fondo, Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai ir Europos jūrų reikalų ir žuvininkystės fondo, kurių veiklos gairės pateiktos bendroje programoje,] parama įgyvendinama pagal programas laikantis partnerystės sutarties. Kiekviena programa parengiama 2014 m. sausio 1 d.–2020 m. gruodžio 31 d. laikotarpiui."

18 Šio reglamento 132 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Jei turima pradiniam ir metiniam išankstiniam finansavimui ir tarpiniams mokėjimams skirtų lėšų, vadovaujančioji institucija užtikrina, kad paramos gavėjas gautų visą tinkamų finansuoti viešųjų išlaidų sumą, kuri turi būti sumokėta visa ir ne vėliau kaip per 90 dienų nuo tos dienos, kurią paramos gavėjas pateikia mokėjimo prašymą.

Neatimamos ir neišskaičiuojamos jokios sumos ir neimamas joks papildomas specialus mokestis ar kitas lygiavertį poveikį turintis mokestis, kuris sumažintų paramos gavėjams skirtas sumas."

19 Minėto reglamento 152 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„1. Šis reglamentas neturi įtakos paramos, kurią Komisija patvirtino remdamasi Reglamentu (EB) Nr. 1083/2006 <…>, tolesniam teikimui arba keitimui, įskaitant visos paramos arba jos dalies nutraukimą. Tas reglamentas <…> ir toliau taikom[as] tai paramai arba susijusiems veiksmams po 2013 m. gruodžio 31 d. iki jų užbaigimo. <…>“

20 To paties reglamento 153 straipsnyje numatyta, kad Reglamentas Nr. 1083/2006 panaikinamas nuo 2014 m. sausio 1 d., „[n]edarant poveikio 152 straipsnyje išdėstytoms nuostatoms“.

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

21 B. Dell'Acqua yra bendrovės *Eurocom* kreditorius. Siekdamas įgyvendinti savo teises jis *Tribunale di Novara* (Novaros teismas, Italija) inicijavo priverstinio išieškojimo procedūrą, siekdamas išieškojimo iš trečiojo asmens, būtent Lombardijos regiono, kuris, kaip teigiama, yra *Eurocom* skolininkas, valdomo turto.

22 Lombardijos regionas pripažino, kad yra *Eurocom* skolininkas, tačiau teigė, kad ta skola susijusi su struktūriniam fondui, kuris yra ESF dalis, priklausančiomis sumomis, kurios konkrečiai skirtos siekti su plėtra ir parama užimtumui susijusių viešųjų tikslų ir kuriomis Lombardijos regionas gali disponuoti tik suteikdamas jas galutiniam naudos gavėjui, t. y. *Eurocom*. Pagal Lombardijos regiono aiškinimą, vadovaujantis Reglamento Nr. 1083/2006 80 straipsniu išieškoti šių sumų negalima.

23 Kiek tai susiję su tų sumų pobūdžiu, pažymėtina, kad nė viena iš pagrindinės bylos šalių prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme neginčijo, kad tai yra minėto struktūrinio fondo lėšos. Todėl manant, kad sumos, dėl kurių kilo ginčas, yra „Bendrijos turto ar bet kuriuo atveju Bendrijai priskirtino turto“ dalis, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, atsižvelgiant į Reglamento Nr. 1303/2013 132 straipsnį, kuris iš esmės pakartoja Reglamento Nr. 1083/2006 80 straipsnį, kyla klausimas dėl protokolo 1 straipsnio paskutinio sakinio taikymo nagrinėjamo atvejo aplinkybėms.

24 Šiomis aplinkybėmis *Tribunale di Novara* (Novaros teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar būtinas išankstinis leidimas, kaip jis suprantamas pagal protokolo 1 straipsnio paskutinį sakinį, jei, vykdant priverstinio išieškojimo iš trečiųjų asmenų valdomo turto procedūrą, išieškomos sumos yra nebe atitinkamoje Sąjungos institucijoje, o jau pervestos nacionalinėms mokėjimo agentūroms?“

Dėl prejudicinio klausimo

25 Pirmiausia konstatuotina, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nenurodo tikslaus finansavimo laikotarpio, su kuriuo reikėjo sieti bendrovės *Eurocom* turimą kreditorinį reikalavimą Lombardijos regionui. Todėl Teisingumo Teismas pateikė Italijos Respublikai ir Komisijai klausimą, siekdamas nustatyti, ar pagrindinėje byloje nagrinėjamas laikotarpis patenka į Reglamento Nr. 1083/2006, ar į Reglamento Nr. 1303/2013 taikymo sritį. Kaip matyti iš Reglamento Nr. 1083/2006 32 straipsnio 1 dalies, šis reglamentas taikomas veiksmų programoms, apimančioms laikotarpį nuo 2007 m. iki 2013 m., o Reglamentas Nr. 1303/2013, vadovaujantis jo 26 straipsnio 1 dalimi, susijęs su 2014–2020 m. laikotarpiu.

26 Savo atsakymuose ir Italijos Respublika, ir Komisija nurodė, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamas kreditorinis reikalavimas susijęs su Lombardijos regionui skirta regionine veiksmų programa, apimančia 2007–2013 m. laikotarpį.

27 Nagrinėjamu atveju konstatuotina, kad minėta programa yra 2007 m. lapkričio 6 d. Komisijos sprendimo C (2007) 5465, kuris buvo priimtas po to, kai Italijos Respublika pateikė pasiūlymą dėl šios programos, ir kurio adresatas yra ši valstybė narė, dalykas. Vadovaujantis to sprendimo 1 straipsniu, Lombardijos regionui skirta regioninė veiksmų programa apima programavimo laikotarpį nuo 2007 m. sausio 1 d. iki 2013 m. gruodžio 31 d.

28 Taigi manytina, kad šioje byloje taikytinas Reglamentas Nr. 1083/2006.

29 Be to, Komisija, remdamasi iš Lombardijos regiono gauta informacija, savo atsakyme pažymi, kad, pirma, Italijos Respublika bendro finansavimo paraišką Sąjungai pateikė tik dėl užtikrintų kreditorinių *Eurocom* reikalavimų; antra, kadangi terminas pateikti paraišką dėl 2007–2013 m. programavimo laikotarpio galutinio likučio buvo 2017 m. kovo 31 d., o bendro finansavimo paraiška Sąjungai dėl minėtų kreditorinių reikalavimų pateikta nebuvo, visus juos padengti turi nacionaliniai fondai.

30 Šiuo klausimu konstatuotina, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas aiškiai vadovaujasi prielaida, jog pagrindinėje byloje išieškomos sumos yra iš ESF.

31 Be to, remiantis suformuota Teisingumo Teismo jurisprudencija, SESV 267 straipsnyje įtvirtinta Teisingumo Teismo ir valstybių narių teismų tiesioginio bendradarbiavimo procedūra. Vykstant šiai procedūrai, kuri grindžiama aiškiu nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo kompetencijos atskyrimu, bet koks bylos faktinių aplinkybių vertinimas priskirtinas nacionalinio teismo kompetencijai; tas teismas, atsižvelgdamas į konkrečias bylos aplinkybes, turi įvertinti ir prejudicinio sprendimo reikalingumą savo sprendimui priimti, ir Teisingumo Teismui pateikiamų klausimų svarbą, o Teisingumo Teismas turi teisę aiškinti Sąjungos nuostatas ar spręsti dėl jų galiojimo, remdamasis tik nacionalinio teismo nurodytomis faktinėmis aplinkybėmis (be kita ko, žr. 2017 m. spalio 25 d. Sprendimo *Polbud – Wykonawstwo*, C-106/16, EU:C:2017:804, 27 punktą).

32 Taigi būtent nacionalinis teismas prireikus turės patikrinti faktinių aplinkybių, svarbių sprendžiant bylą, dėl kurios į jį kreiptasi, tikslumą.

33 Atsižvelgiant į šias pirmines pastabas, manytina, kad savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar protokolo 1 straipsnio paskutinis sakinys turi būti aiškinamas taip, kad išankstinis Teisingumo Teismo leidimas būtinas, kai trečiasis asmuo inicijuoja išieškojimo iš valstybės narės institucijos, turinčios atitinkamą skolą trečiojo asmens skolininkui, kuris yra paramos, skirtos siekiant vykdyti ESF bendrai finansuojamus projektus, gavėjas, turto procedūrą pagal kreditorinį reikalavimą.

34 Pagal suformuotą jurisprudenciją, numatant, kad be Teisingumo Teismo leidimo Sąjungos nuosavybei ir turtui negali būti taikomos jokios administracinės ar teisinės suvaržymo priemonės, protokolo 1 straipsniu siekiama išvengti kliūčių Sąjungos veikimui ir nepriklausomumui. Iš šio straipsnio matyti, kad imunitetas kyla iš teisės ir dėl jo, nesant Teisingumo Teismo leidimo, Sąjungos atžvilgiu draudžiama taikyti bet kokią suvaržymo priemonę ir nebūtina, kad atitinkama institucija būtų aiškiai nurodžiusi, jog naudojasi protokolo 1 straipsnio nuostatomis (2015 m. rugsėjo 29 d. Nutartis *ANKO / Komisija*, C-2/15 SA, nepaskelbta Rink., EU:C:2015:670, 12 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

35 Nagrinėjamu atveju Italijos Respublika tvirtina, kad, atsižvelgiant į tai, jog ESF sumos turi būti skirtos atitinkamoms išlaidoms, ir į šioje srityje Lombardijos regionui pagal Sąjungos teisę pavestų uždavinių pobūdį, išankstinis Teisingumo Teismo leidimas būtinas. Taigi ji nurodo, kad fondo ištekliai privalomos paskirties ryšiu turi būti susiję su konkrečiomis išlaidomis, t. y. tie ištekliai turi būti skirti įvairiai Sąjungos politikai įgyvendinti ir negali būti panaudoti kitiems tikslams. Šie ryšiai nenutraukiami, kai minėti ištekliai pervedami nacionaliniams subjektams, kurie laikomi paprastomis vadovaujančiosiomis institucijomis. Iš tiesų ji mano, kad išteklių ir išlaidų paskirties ryšys nutrūksta tik visiškai įgyvendinus Sąjungos siekiamą tikslą, taigi tik tuomet, kai sumos įskaitomos į gavėjo turtą. Be to, nacionalinės valdžios institucijos bendradarbiauja įgyvendinant vieną iš Sąjungos institucijų

kompetencijai priklausančių funkcijų pagal netiesioginio įgyvendinimo organizavimo modelį. Iš to matyti, kad vykdydamos šią veiklą nacionalinės valdžios institucijos dėl savo pačių turimų įstatymų leidybos ir administracinių įgaliojimų vykdo ne savo pačių, o europinę funkciją.

36 Su šiais argumentais negalima sutikti.

37 Reglamento Nr. 1083/2006 76 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta, kad Komisija fondų paramos mokėjimus – išankstinius, tarpinius ir galutinio likučio mokėjimus – vykdo valstybės narės paskirtai įstaigai. Kaip matyti iš šio reglamento 37 straipsnio 1 dalies g punkto iii papunkčio, su konvergencijos, konkurencingumo ir užimtumo tikslais susijusiose veiksmų programose turi būti pateikiamos įgyvendinimo nuostatos, kuriose turi būti nurodoma kompetentinga įstaiga, kuri priima Komisijos ir įstaigos arba įstaigų, atsakingų už mokėjimų vykdymą paramos gavėjams, mokėjimus.

38 Pagal minėto reglamento 70 straipsnio 1 dalį valstybės narės yra atsakingos už veiksmų programų valdymą ir kontrolę, visų pirma užkirsdamos kelią pažeidimams, juos nustatydamos ir ištaisydamos, taip pat susigrąžindamos neteisėtai sumokėtas sumas. Šio 70 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad, kai neįmanoma susigrąžinti paramos gavėjui neteisėtai išmokėtų lėšų, valstybė narė atsako už prarastų lėšų grąžinimą į bendrąjį Sąjungos biudžetą, jeigu įrodoma, kad nuostoliai buvo patirti dėl jos kaltės ar aplaidumo.

39 Taigi mokėjimai, kuriuos Komisija iš fondų atlieka valstybėms narėms, apima Sąjungos biudžeto lėšų pervedimą į valstybių narių biudžetus.

40 Vis dėlto, kadangi šios lėšos yra nebe Sąjungos biudžete ir jomis disponuoja valstybės narės, pervestos jos negali būti laikomos Sąjungos nuosavybe, kaip tai suprantama pagal protokolo 1 straipsnio paskutinį sakinį. Tokį aiškinimą patvirtina Teisingumo Teismo jurisprudencija, pagal kurią, kadangi Komisija skyrė valstybei narei fondo finansinę paramą, ši valstybė turi būti laikoma teisės į atitinkamą fondo finansinę paramą turėtoja (pagal analogiją žr. 2009 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *Komisija / Ente per le Ville Vesuviane ir Ente per le Ville Vesuviane / Komisija*, C-445/07 P ir C-455/07 P, EU:C:2009:529, 51 punktą).

41 Tai, kad šios lėšos skirtos įvairiai Sąjungos politikai įgyvendinti, šiuo atžvilgiu nesvarbu.

42 Kaip nurodė Komisija, pagal tris valstybės narės mokėjimo būdus, numatytus Reglamente Nr. 1083/2006 ir primintus šio sprendimo 37 punkte, bendras finansavimas iš Sąjungos biudžeto, siekiant vykdyti visą veiksmų programą, skirtas valstybės narės biudžetui apskritai, o ne konkrečių projektų vykdytojams. Iš Sąjungos biudžeto bendram finansavimui skirtos sumos yra dalis valstybės narės turimų lėšų ir prisideda prie kitų resursų, kurių valstybei narei reikia tam, kad užtikrintų bendrą finansavimą, ir kurių ji turi paimti iš savo nacionalinio biudžeto. Be to, kaip galima spręsti iš Reglamento Nr. 1083/2006, būtent jo 93 straipsnio 1 ir 3 dalių, valstybė narė savo nuožiūra gali nuspręsti neprašyti finansinės paramos, visų pirma iš ESF.

43 Taigi iš Reglamento Nr. 1083/2006 matyti, kad jame nustatytas finansinės paramos mechanizmas neleidžia kilti vadovaujančiosios institucijos ar jos kreditorių lūkesčiams dėl galimybės tam tikram projektui gauti bendrą finansavimą iš ESF.

44 Reglamento Nr. 1083/2006 nuostatos susijusios su Komisijos ir valstybės narės santykiais, tačiau nesukuria tiesioginio ryšio tarp, viena vertus, sumų, pervedamų valstybei narei iš tokio fondo kaip ESF, ir, kita vertus, institucijų, kurias valstybė narė paskiria valdyti finansuojamus intervencinius veiksmus, ir galutinių naudos gavėjų (pagal analogiją žr. 2009 m. rugsėjo 10 d. Sprendimo *Komisija / Ente per le Ville Vesuviane ir Ente per le Ville Vesuviane / Komisija*, C-445/07 P ir C-455/07 P, EU:C:2009:529, 48 punktą).

45 Kaip savo išvados 44 punkte iš esmės pažymėjo generalinė advokatė, ryšys tarp bendro finansavimo, kurį Sąjunga skiria iš ESF, ir konkretaus projekto įgyvendinimo yra pernelyg netiesioginis, kad būtų galima daryti išvadą, jog sumos, kurias valstybių narių institucijos turi sumokėti paramos gavėjams už šio projekto įgyvendinimą, yra Sąjungos nuosavybė, todėl pagal protokolo 1 straipsnio paskutinį sakinį turi būti apsaugotos nuo suvaržymo priemonių tam, kad būtų išvengta kliūčių Sąjungos veikimui ir nepriklausomumui.

46 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti, kad protokolo 1 straipsnio paskutinis sakinys turi būti aiškinamas taip, kad išankstinis Teisingumo Teismo leidimas nebūtinas, kai trečiasis asmuo inicijuoja išieškojimo iš valstybės narės institucijos, turinčios atitinkamą skolą trečiojo asmens skolininkui, kuris yra paramos, skirtos siekiant vykdyti ESF bendrai finansuojamus projektus, gavėjas, turto procedūrą pagal kreditorinį reikalavimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

47 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

Protokolo (Nr. 7) dėl Europos Sąjungos privilegijų ir imunitetų 1 straipsnio paskutinis sakinys turi būti aiškinamas taip, kad išankstinis Teisingumo Teismo leidimas nebūtinas, kai trečiasis asmuo inicijuoja išieškojimo iš valstybės narės institucijos, turinčios atitinkamą skolą trečiojo asmens skolininkui, kuris yra paramos, skirtos siekiant vykdyti ESF bendrai finansuojamus projektus, gavėjas, turto procedūrą pagal kreditorinį reikalavimą.

Parašai.